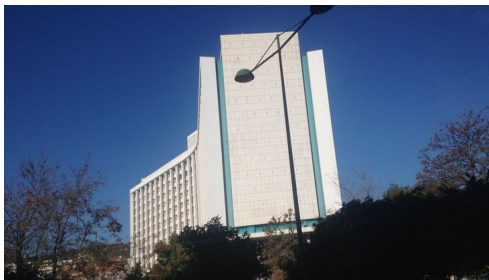


Ένα χρόνο μετά, με την ίδια αφορμή, δηλαδή ένα [επαγγελματικό ντινέ](#) παραμονές των εορτών, βρισκόμαστε πάλι, με μια μεγάλη και ετερόκλητη παρέα. Ακόμα μια ευκαιρία, να μετρήσουμε, εαυτούς και υπολοίπους, εκεί δίπλα στο Hilton. Μέσα στο εστιατόριο, δίπλα στο κρύσταλλο, με φόντο τη θωριά του ξενοδοχείου που πρόσφατα επωλήθη αντί του ποσού των 142 εκατομμυρίων ευρώ, από την Ελληνική alpha bank σε μια εταιρεία με έδρα την Ολλανδία.



Καθαρό μεσημέρι με καταγάλανο ουρανό, ήταν αδύνατο να μην θυμηθώ ότι είχε πει ένα δυνάστης φιλόλογος στα Γυμνασιακά χρόνια. Το μόνο αξιοπρόσεκτο απ' όσα τραυματικά μου είχε προσφέρει, μαζί με εκείνο περί του χαρακτήρα της αυτοκράτειρας: *«Τι ήτο βρε η Αγριππίνα; Μια πόρνη ήτο!»*

Περί του Hilton λοιπόν, είχε εκφράσει την άποψη, εννέα χρόνια μετά τα εγκαίνιά του, καθότι βρισκόμασταν στο, κυριολεκτικά, εθνοσωτήριο 1972, ότι πέρα από το μαρμάρινο ογκόλιθο που δέσποζε στο χώρο, ήταν το μόνο Hilton στον κόσμο που είχε θέα σε μια Ακρόπολη 2.500 ετών, σε έναν Σαρωνικό και στον Αη Γιώργη. Και είχε δίκιο ο άτιμος. Σε όλα τα άλλα, όμως, είχε άδικο. Και μαζί με το άδικο είχε έναν κακό, πολύ, κακό, καταστροφικό, αντιεκπαιδευτικό τρόπο.

Χάζευα κι εγώ στο χθεσινό απομεσήμερο, προστατευμένος από το κρύο, μια το ξενοδοχείο, και μια τα εδέσματα που κατέφθαναν, κατά ριπάς, με τη συνδρομή των πολύ ευγενικών τε και εργατικών δεσποινίδων που σερβίριζαν. Ανάμεσα μας, στο παρκάκι που μεσολαβεί, μισότριβες κυρίες που έβγαζαν τους τετράποδους συντρόφους τους, βόλτα στο χορτάρι. Σφίγγονταν τα σκυλάκια να κάνουν την ανάγκη τους, τεντώνοντας την ενίοτε παλόμενη ουρά τους κοπριζοντας με χάρη τη χλόη, ενώ στο βάθος η πόλη έσφριζε από ζωή, παραμονές των εορτών.

Κάτσαμε εκεί σχεδόν τρίωρο. Μέτρησα πιάτα δώδεκα, πέραν του περαστού καλωσορίσματος και του γλυκού. Συνοδεύτηκαν από τρία κρασιά, τους καλούς τρόπους και την ευγενική παρουσία του καταστηματούχου καθώς και όλων των συντελεστών.

Ετελείωσε η σεμνή τελετή, Αποχώρησα, ως συνήθως τελευταίος, δεχόμενος την ερώτηση από τους οικοδεσπότες: «Πως σου φάνηκε;»

Παρά τους ποταμούς της φρουτώδους Άσπρης Πέτρας Στεργίου που είχαν ακόπως βρεί τον τρόπο να κατηφορίζουν άναρχα στον οισοφάγο μου, πρόσεξα να μην εισακουσθώ από τους φιλότιμους εργαζόμενους και με την αλαζονεία του κακοπροαίρετου, απάντησα: «Λιγότερο άσχημα από πέρσι»

. Δεν ήταν ευχάριστη απάντηση, ούτε καν ειλικρινής.



Διότι μπορεί να μην μου άρεσαν οι φακές με τα καπνιστά χέλια (σε πόσους μπορεί να αρέσουν;), ούτε οι τηγανιτές γαρίδες με θυμαρίσιο μέλι, κρέμα wasabi, νιφάδες chilli, μήτε το oniglet στον ξυλόφουρνο. Πλην όμως το αρνάκι Μεγανησίου ήταν εξαιρετικό, το ελληνικό κοτόπουλο βιολογικής εκτροφής νοστιμότητα, οι πατάτες σπέσιαλ και οι σαλάτες φρεσκότατες. Από κοντά, όπως προείπαμε, και το σέρβις με αφοσιωμένους και ευγενείς επαγγελματίες. Συνεπώς, σε αντίθεση με [πέρσι](#), το πρόσημο ήταν θετικό. Άρα δεν είχα λόγο να γκρινιάζω και στο φινάλε, να μην θανατώσουμε άδικα, τις τόσο φιλότιμες προσπάθειες του σεφ – μαγαζάτορα, διότι περί ορέξεως κλπ κλπ.

Οφείλω, οφείλω όμως, να πω ότι χάρηκα την παρέα. Τον έντιμο βαρήκοο, τον θαρραλέο μεσόκοπο χειμερινό κολυμβητή, τον Μητσάρα που προσέχει περισσότερο απ' ό τι χρειάζεται και βέβαια την μετεμψύχωση του Errol Flynn, φιγούρα μοναδική. Για τα άλλα τραπέζια, και ήταν πολλά, δεν γνωρίζω. Φαντάζομαι όμως πολλά δεινά, καθώς, εκ των συνδετημώνων, εις, αφίχθη με 63 λεπτά καθυστέρηση. Πλην όμως το ρεκόρ κατέρριψε έτερος, μετ' ολίγον, καταφθάσας 84 λεπτά μετά την ώραν προσκλήσεως.

Θα ήταν παράλειψη επίσης, αν δεν κατέγραφα την απογοήτευσή μου, για τον τυχερό της ημέρας. Εκέρδισεν, κατόπιν κληρώσεως, μια πανέμορφη, συλλογή βιβλίων, που πολύ, πάρα πολύ θα ήθελα. Εκφράζω λοιπόν την απογοήτευσή μου και ένα είδος μνησικακίας, όχι μόνον διότι την «έχασα» για μόλις ένα ψηφίο του κλήρου, αλλά διότι αυτός ο σπάνιος μποναμάς κατέληξε εις τα χείρας, ενός, εκ των πλέον αντιπαθών, πιθανότατα δε και ακαλλιέργητων, που αφού πέρασε και επιβίωσε ποιός ξέρει πως από τον Κίτσο, λιβανίζει τον μπάρμπα Νίκο.

Έτσι είναι η ζωή. Οφείλεις να ευχαριστήσεις για την ευγενική πρόσκληση, να αποδεχτείς την κατάφωρη ατυχία (ή μήπως αδικία;), που κάτι τόσο ενδιαφέρον κατέληξε σε κάποιον τόσο αδιάφορο και να κοιτάξεις το χειμωνιάτικο απόγευμα που έφευγε. Μα και να μαζέψεις με λαχτάρα τις τελευταίες κουταλιές από το παγωτό βανίλια Μαδαγασκάρης με τάρτα πικρής σοκολάτας macadamia nuts, νιφάδες gianduja και butterscotch, και μια μαχαιρά καρφωμένη στην καρδιά του. Που πριν το δω σφόδρα ειρωνευόμουν το μεγαλειώδες της περιγραφής και όταν το δοκίμασα, δεν ντρεπόμουν καθόλου που το έτρωγα με τόση και τέτοια βουλιμία.

Έτσι είναι η ζωή. Μεγάλη μπουκιά φάε, μεγάλο λόγο μην πεις, λένε.

Το καλό είναι ότι μερικές φορές τα κάνουμε και τα δυο. Και το φχαριστιόμαστε.

Έτσι είναι η ζωή. Και θα ήταν πιο βαρετή χωρίς γραφιάδες και λογάδες. Και του χρόνου.